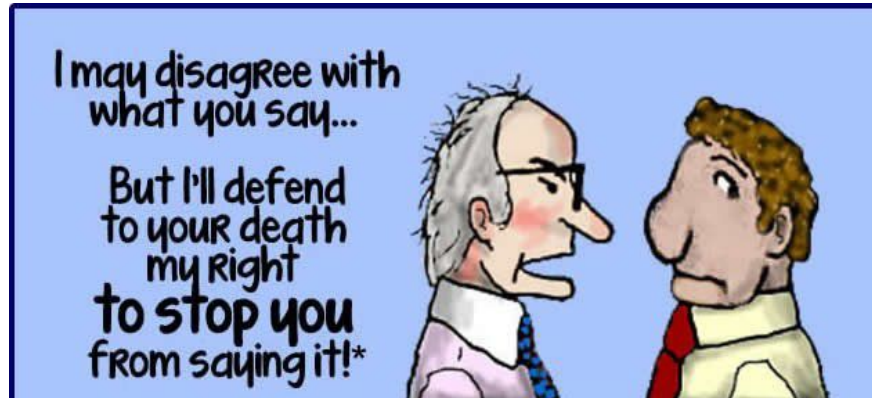

Liberalerna

När det gäller Sveriges invandringspolitik finns det två grundläggande förhållningssätt. Det ena är att invandringen kopplas till statsnyttan och det är vad de flesta länder gör, historiskt sett också Sverige. Det innebär att beslutsfattarna ser till nationens bästa när de uppmuntrar respektive försvårar invandring. Statsnyttan öppnade dörren för arbetskraftsinvandring, inte bara efter andra världskriget utan också längre tillbaka när exempelvis tyska köpmän och valloner lockades till Sverige. Det är samma statsnytta som dikterat USA:s, Kanadas och Australiens invandringspolitik. Utan invandringen hade dessa länder inte kunnat överleva och utvecklas. Och nu, i början av oktober deklarerar Theresa May att Storbritannien också ska reglera invandringen inte utifrån EU:s anbefallda flyktningperspektiv utan med referens till kompetens och vad landet behöver. Detta är vanlig sunt-förnuft-politik. När invandringen inte gagnar samhället brukar staten sätta stopp och det var vad som skedde när Sverige i början av 1970-talet på grund av lågkonjunkturen stängde dörren för arbetskraftsinvandring.

Det var också vad regeringen Carlsson gjorde med det så kallade Luciabeslutet i december 1989. Skälet var att "bulgarieturkar" reste från Turkiet via Polen och dåvarande Östtyskland till Sverige för att söka asyl. De betraktades som svårintegrerade. Ett hundratal kom om dagen och läget beskrevs som "permanent kritiskt". Bulgarieturkarna avvisades direkt och skickades tillbaka med båt. Till detta kom att Berlinmuren fallit och ingen riktigt visste vad för slags flyktningströmmar det skulle utlösa i Europa. Svenska politiker tänkte fortfarande i de i dag så förhatliga termerna "vi och dom" och ansåg att svenskarna måste skyddas.

Det andra förhållningssättet handlar om att ta moraliskt ansvar och utgår från asylrätten, som i modern tappning grundar sig på 1954 års Genèvekonvention. De länder som undertecknat den förbinder sig att ge skydd till utländska medborgare som riskerar förföljelse i sina hemländer. Genèvekonventionen handlar om flyktingar i egentlig mening och var aldrig tänkt att hårdexploateras på det sätt som skett och fortfarande sker i Sverige.

Det parti som bär ansvaret mer än andra är Liberalerna (dåvarande Folkpartiet) när Sverige skiftade från att prioritera statsnyttan till att se det moraliska ansvaret som det överordnade uppdraget. I svensk politisk debatt talar vi inte särskilt mycket om liberaler utan det är vänster och höger – förlåt moderater – som är huvudmotståndare. I USA däremot talar man om liberaler och det gör man också lite varstans i Europa. Det är liberaler och konservativa som är

huvudmotståndarna. Det gäller också för de unga motståndsgupper som under beteckningen *Identitärer* växer i synnerhet i det tyskspråkiga Europa. De har förstått sambandet mellan nationen och demokratin och ser liberalerna med sina globala ideal som huvudfienden.

När borgarna med Carl Bildt som statsminister 1991 tog över makten, revs Luciabeslutet upp. Det var framför allt folkpartisterna Bengt Westerberg och Birgit Friggebo som öppnade dörren för en ny våg av invandring. Det som hände var att Bengt Westerberg ställde ultimatum. Villkoret för att han och Folkpartiet skulle gå in i ett regeringssamarbete var att Sverige bedrev en ”generös flyktingpolitik” – ett begrepp som Folkpartiet hade lanserat som ett eget mantra under 1980-talet och använde som övergripande beteckning. Carl Bildt hade att välja mellan att följa moderaternas linje och därmed spräcka regeringen eller gå med på Westerbergs krav. Han gav Bengt Westerberg och Birgit Friggebo ansvaret för invandringspolitiken.

Många minns säkert när Bengt Westerberg under valnatten 1991 reste sig ur TV-soffan därför att han inte ville befinna sig i sällskap med Ny Demokratis Ian Wachtmeister och Bert Karlsson. 2010 kommenterade han på följande sätt: ”Hade jag varit politiker i dag hade jag rest mig med ett ännu större eftertryck!”

Det här är en av de politiska lögnerna i dagens Sverige. När man granskar klippet ser man att Bengt Westerberg reste sig, men inte som protest utan för att lämna plats för Ian Wachtmeister och Bert Karlsson. Han till och med skakade hand med Ian Wachtmeister. Det hindrar inte att även om händelsen som protest är en efterhandskonstruktion, blev den stilbildande. Det blev fritt fram att mobba politiker som inte har samma uppfattning som Bengt Westerberg om Sveriges invandringspolitik.

Westerberg var också den förste som tog till en dramatisk brinnande-krig-retorik när han försvarade invandringen från Balkan. Dessa människor flyr ”när bomberna faller över deras huvuden”. Det var inte sant. De hade redan lämnat krigszonerna och befann sig i flyktingläger. Det var också Westerberg som lyckades få igenom att tillfälliga uppehållstillstånd (TUT) omvandlades till permanenta (PUT). Istället för att Sverige gav temporärt skydd åt flyktingar fick vi invandrare, för permanent bosättning.

När Westerberg lyckades öppna Sveriges gränser för en ny våg av invandrare genomlevde svensk ekonomi sina sämsta år sedan andra världskriget. Arbetslösheten var stor och det gällde också för underskottet i statsbudgeten. Invandringen från det forna Jugoslavien blev mycket omfattande och långt ifrån alla som sökte sig till Sverige var krigsflyktingar. I princip togs all asylkontroll bort. Alla var välkomna. Frågan är om de ledande folkpartisterna förstod vidden av sin politik. De diskuterade varken Sveriges ekonomi eller förmåga att integrera nykomlingarna. De ville ”göra gott” och flyktingpolitiken fick man inte sätta någon prislapp på.

När trycket på Invandrarverkets handläggare blev för stort löstes frågan på så sätt att alla beviljades asyl, oavsett om de hade flyktingskäl eller inte. Värt att notera är att i en SIFO-undersökning 1990 ville 67 procent av svenskarna ta emot färre flyktingar (varav 13 procent inte ville ta emot några alls), och bland Folkpartisterna var motsvarande siffra 65 procent. Det var således ett ytterst begränsat antal personer i toppen av ett parti, med stöd av mindre än en tiondel

av svenska folket som, mot viljan hos en majoritet av väljarna och de egna sympatisörerna, öppnade Sveriges dörrar på vid gavel. Det gjordes varken någon konsekvensanalys eller bedömning av Sveriges mottagningskapacitet. Denna ansvarslöshet blev sedan normgivande för svensk invandringspolitik.

Bengt Westerberg hade ett finger med lite varstans. Som ordförande för Röda Korset var han aktiv i opinionsarbetet för att Sverige skulle tilldela illegala invandrare vissa rättigheter. Han var år 2010 med om att kräva att ”ensamkommande barn” inte skulle sändas tillbaka till Malta, därför att där var flyktingmottagandet undermåligt. Han är också pappa till den reform med personliga assistenter, som visade sig bli en för skattebetalarna dyrbar nisch för invandrare, med såväl bedrägerier som korrupktion. Så här skriver Johan Westerholm & Edwin Hillesöy i den nyutkomna lilla boken ”Efter Sverige” om den så kallade överrullningseffekten, det vill säga när staten vältrar över sina kostnader på kommunerna:

Lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) skulle ge den enskilde möjlighet att leva som andra, trots funktionsnedsättningar. Ansvaret för personlig assistans är delat mellan kommunerna och Försäkringskassan. Om Försäkringskassan bedömer att behovet av hjälp med de grundläggande behoven inte överstiger i genomsnitt 20 timmar per vecka avslås ansökan. Den enskilde kan då vända sig till kommunen för att ansöka enligt LSS. Sedan 2009, då den första restriktiva domen kom, hade kommunernas kostnader för personlig assistans enligt LSS 2016 ökat med drygt två miljarder kronor – 150 procent. I takt med att Försäkringskassan säger nej till personlig assistans för att leva upp till regeringens sparkrav vältras kostnader över på kommunerna (s. 83).

Westerberg har aldrig bekymrat sig över kostnaderna i samband med invandringspolitiken. Inte heller har han någonsin verkat för att begränsa invandringen. När Erik Ullenhag för fem år sedan var den borgerliga regeringens integrationsminister och uttalade sig så frikopplat från verkligheten att han på nätet började kallas för Bagdad-Bob, fick Bengt Westerberg i uppdrag att leda utredningen ”Rasismen och främlingsfientligheten i skolan”. Han kom fram till förslaget att lärarna skulle utbildas att ta kampen med främlingsfientligheten och vardagsrasismen, till en kostnad av 130 miljoner per år under fem år. I utredningen skriver Westerberg till exempel att ”politisk korrekthet” är sociala regler som inte har tvingats på någon utan som har vuxit fram i medborgerlig konsensus. Bengt Westerberg anser att det är mycket viktigt att upprätthålla den politiska korrektheten, och att politiker har ett stort ansvar för detta.

Jag vet inte om Bengt Westerberg förtjänar epitetet extremliberal. Det kan räcka med att klassa honom som extremist, en politisk extremist som tillfogat landet stor skada.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/11/27/liberalerna/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.